

de stedlige Arbejdsgivere, men dog synes vi ikke, at Timelønnen noget Sted for dette Arbejde bør gaa ned under 35 Øre.

Naar vi se nøjere paa de Oplysninger, vi have faaet fra Ministeriet, saa ere disse ogsaa i anden Henseende lærerige. Det viser sig, at Esbjerg er det Sted, der staaar højest med Hensyn til den Timeløn, Arbejderne erholde. Man kan egentlig maale Omfanget af Arbejderorganisationerne gennem den Timeløn, der betaales. Man kan sige, at der, hvor Arbejderne staa bedst organiserede, der have de ogsaa den bedste Løn. Hvor Organisationen derimod er ringest, eller hvor der slet ingen Organisation er, der maa Arbejderne nøjes med den laveste Løn. Jeg vilde ønske, at dette maatte komme til at staa klart for alle danske Arbejdere; det vilde være den kraftigste Opfordring for dem til at styrke deres Organisationer.

Jeg kommer saa til at omtale 5 Samraad, der ere foranledigede fra Socialdemokratiets Side. Det første vedrører Belysning paa vore Jernbanestationer. Der hersker jo her det mærkelige Forhold, at man giver Stationsforstanderen en vis Sum, og for denne Sum skal han holde Stationen oplyst. Det kan maaske være, at det er en ret fordelagtig Ordning for Banerne, og maaske ogsaa en ret fordelagtig Ordning for Stationsforstanderen, naar han har en vis Sum, thi kan han spare noget af den, bliver vel det, der spares, til hans egen Fordel. Men Følgen deraf bliver ogsaa, at mange af vore Stationer ere meget slet oplyste. Nu have vi ment, at man mulig kunde bedre noget paa dette Forhold ved, at man paa de Steder, hvor der er anlagt kommunale Elektricitets- eller Gasværker, i Stedet for lader Stationen forsyne sig herfra. Jeg tænker navnlig her paa et Forhold, jeg har været Vidne til for ikke ret lang Tid siden paa Glostrup Station. Glostrup Kommune har et kommunalt Gasværk og forsyner sine Beboere derfra. Men Jernbanestationen derude er ikke Kunde hos det kommunale Gasværk. Dette forekommer mig dog højest underligt, for det er jo saaledes, at den bedste Belysning, vi have, sikkert er Gas. Den er bedre, forekommer det mig, end Elektricitet, og den er i hvert Tilfælde ubestridelig den billigste af al Belysning, billigere end den Petroleum, der bruges paa Glostrup Station, og ogsaa billigere end Elektricitet. Og nu forekommer det mig, at naar Kommunen bringer de store Ofre, som ere forbundne med at bygge et stort kommunalt Værk, saa kunde den godt forudsætte, at

den som fast Kunde fik den i Kommunen liggende Jernbanestation, naar Forholdene ellers egnede sig dertil. Derfor have vi som sagt forlangt et Samraad om denne Sag, og jeg haaber, at der maa kunne ske nogen Forandring saaledes, at vore Stationer kunne blive bedre oplyste, end de ere i Øjeblikket, og at Stationerne maatte tage deres Belysning fra kommunale Belysningsværker, hvor saadanne findes.

Der har fremdeles været afholdt et Samraad om Forhindring af Støv i Jernbanekupeerne. Vi kende jo alle, navnlig fra Rejser om Sommeren, at der ofte er en hel Del Støv i Kupeerne, og at det er i høj Grad til Plage for de rejsende. Naar man rejser paa Udlandets Baner, kan man ikke andet end føle sig vel tilfreds ved der at lægge Mærke til, at der mange Steder i Udlandet ikke findes den Støvplage, som vi have herhjemme. Grunden til, at man ikke kender noget til den Støvplage paa mange af Udlandets Baner, er naturligvis, at Banelegemet der er belagt paa en anden Maade end herhjemme. Her hos os er det jo saaledes, at Banelegemet er belagt med Grus, og vistnok undertiden med lerholdigt Grus, og naar nu Hurtigtoget fejer hen over Banelegemet, suges dette Støv og Grus op, hvirvles til Vejs og trænger ind i Kupeerne alle Vegne. Vi have derfor ment, at det var rigtigt, at man gjorde Forsøg paa at dæmpe dette Støv. Det er meget muligt, at det vil være en kostbar Foranstaltning, og det kan godt være, at det eneste Midde, man har til at dæmpe Støvet, er at belægge Banelegemet med Skærver. Men det siger Ministeren er kostbart, det vil koste 100,000 Kr. pr. Banemil. Det er naturligvis mange Penge, men et Spørgsmaal bliver det jo, om det alligevel ikke i Længden vil være det billigste. Men man kunde maaske ogsaa forsøge med andre billigere Ting, navnlig den megen Singels, som vi have liggende omkring ved vore Kyster, og som sikkert vil være et langt bedre Materiale end det Grus, der nu benyttes.

Ligesom i Fjor har der ogsaa i Aar været afholdt Samraad om at yde et ugentligt Fridøgn til Statsbanernes Personale. Dette Krav har været rejst flere Gange, og det er et Ønske, som har været stærkt fremsat fra Statsbanepersonalets Side, og det er ret forstaaeligt. Det forekommer mig at være en Menneskeret, at enhver, der har arbejdet i de 6 af Ugens Dage, bør have et Hviledøgn. Nu ved jeg nok, at Ministeren vil sige: Ja, men det